Aarhus Symfoni Orkester 22/23

Du Puy, Brahms & Beethoven

I LYST OG DØD

8. september 2022 kl. 19.30
Symfonisk sal • Musikhuset Aarhus

Kære publikum,
Velkommen til Aarhus Symfoniorkesters sæson 22/23!

Jeg har tilladt mig at skrive dette brev, som jeg håber du vil tage dig tid til at læse.

På forsiden af vores sæsonbrochure for denne sæson står fire ord: *Ungdom*, *Eventyr*, *Forelskelse* og *Vanvid*.

Disse udgør hovedtemaerne for vores fælles musikalske udforskning over de næste mange måneder.

Sidste sæson i Aarhus Symfoniorkester havde fire andre temaer: *Begyndelser*, *Skabelse*, *Natur* og *Oprindelse*, og på samme måde vil sæson 23/24 og sæson 24/25 også have deres egne overskrifter (som jeg selvfølgelig ikke vil afsløre endnu!).

Hvad laver de fire ord dér på forsiden af et koncertkatalog? Skal man som publikum forholde sig til det, eller kan man nøjes med bare at lytte til musikken? Jeg har lyst til at forklare nærmere, og derfor får du nu dette brev.

For det første: Nej, du behøver ikke forholde dig til disse temaer, hvis ikke du ønsker det. Man behøver ikke have hørt den ene koncert for at forstå den anden, ligesom man ikke behøver at dykke dybere ned i de mange røde tråde og sammenhænge som hver af disse fire sæsonener indeholder. Hver eneste koncert skal fungere 100% på egne præmisser. Det er reglen. Men ønsker man at følge med, at dykke dybere ned, at forfølge sammenhænge, temaer og udviklinger, så er der altså meget at hente, og vi vil gøre hvad vi kan for at give jer den mulighed.

Det skyldes alt sammen, at vi er i gang med et fireårigt eksperiment. Noget som ingen rigtig har gjort før helt på samme måde. Vi har udviklet noget vi kalder en 'orkesterdramaturgi' – én lang tematisk bue, som spænder over fire sæsoner med Aarhus Symfoniorkester, og som i er inviteret til at udforske sammen med os.

Med 22/23 sæsonen er vi altså nu i gang med det andet år i den fireårige fortælling, og denne sæson handler i høj grad om individet. Den handler om det unge menneske der træder ud i den store verden og bliver formet af dét der møder ham; mødet med det andet, forelskelsen, udforskningen, eventyret, dødeligheden. Og man skal krydse det store hav for at blive voksen og modnes. Dermed handler denne sæson også om den 'heroiske fortælling' - om erobringen af nye verdener, om nye erfaringer og nye hudafskrabninger, ligesom den er fyldt med eventyr og med mytologiske fortællinger om de unge elskende og den vanvittige og fatale kærlighed: Romeo og Julie, Hamlet og Ofelia, Tristan og Isolde m.fl.

Med til ungdommen hører altså også det sprudlende vanvid ('Ungdom og galskab!!') og vi prøver at repræsentere og tematisere de 'vanvittige' komponister. Derfor starter vi også sæsonen med Beethoven; geniet med det iltre, krøllede hår og koleriske attitude.

Hans 'heroiske' 3. symfoni er et monumentalt nybrud fyldt med -for den tid – vanvittige indslag, som enhver musikolog og musikelsker for længst har indset, ikke var vanvittige, men geniale.

Flere gange i løbet af sæsonen krydser vi det store hav, og strander på ukendte kyster eller på en øde ø. (Kig selv godt efter i brochuren).

Hvor sidste sæson repræsenterede den velkendte, sikre kyst – "det oprindelige" – så er denne sæson udrejsen, og det er jo netop Ungdom med stort U.

U som i ukendt, utryg og ufremkommelig, og u som i udfarende, udforskende og udviklende.

Og så er sæsonen bare propfyldt med utrolig smuk musik. Jeg glæder mig til at høre det sammen med jer!

Med venlig hilsen
Jesper Nordin
Musikchef

PROGRAM

Édouard du Puy (1770-1822)
Ouverture til *Ungdom og galskab* (1806) **7 min.**

Johannes Brahms (1833-1897)
Dobbeltkoncert for violin og cello (1887) **35 min.**

1 Allegro
2 Andante
3 Vivace non troppo

PAUSE **25 min.**

Ludwig van Beethoven (1770-1827)
Symfoni nr. 3, "Eroica" (1803-1804) **45 min.**

1 Allegro con brio
2 Marcia funebre. Adagio assai
3 Scherzo. Allegro vivace
4 Finale. Allegro molto

Varighed i alt ca. 115 min.

MEDVIRKENDE

Hartmut Haenchen
DIRIGENT

Éléonore Darmon
VIOLIN

Jonathan Swensen
CELLO

Paul-Albert Besnard: Love (1886)

I LYST OG DØD

af Christina Blangstrup Dahl

Sæson 2022-23 står i ungdommens, eventyrets, forelskelsens – og nogle gange også i galskabens tegn. Vi lægger ud med en koncert, der rummer alle sæsonens aspekter.

Med Eroica bliver symfonien personlig: I dette værk møder vi verden set gennem Beethovens øjne. Symfonien er et blik direkte ind i komponistens sjæl; døden hjemsøgte Beethovens tanker, da han indså, at han var ved at blive døv. Den 3. symfoni er skrevet som et heroisk modtræk mod en skæbne, hvis lod var tungere, end Beethoven kunne bære.

Hos du Puy møder vi derimod lethed og forelskelse. Tindrende melodiøst og imødekommende inviterer ouverturen til Ungdom og galskab os indenfor i et galant og nydelsessygt univers.

Brahms skaber et "superinstrument" ud af de to strygeinstrumenter i sin dobbeltkoncert. Violinen og celloen supplerer hinanden i så høj grad, at de næsten vokser sammen i en helt ny og hidtil uhørt helhed. På scenen udgøres enheden af den franske violinist Éléonore Darmon, som ved flere lejligheder har været gæstekoncertmester i orkestret, og den unge danske cellist Jonathan Swensen, der efter sin sejr i Den Danske Strygerkonkurrence flere gange har spillet med Aarhus Symfoniorkester.

du Puy *Ouverture til Ungdom og galskab*

Aftenens ouverture emmer af forelskelse og galskab. Den schweiziske komponist Édouard du Puy havde nemlig et liv af den slags, som man skriver romaner af den mere kulørte slags om. Han blev landsforvist fra ikke mindre end tre lande (Danmark, Sverige og Preussen). Efter sin første landsforvisning fra Sverige (af politiske grunde) drog han til Danmark, hvor den virtuose violinist og sanger spillede i Det Kongelige Kapel – og sang hovedrollen i Mozarts *Don Giovanni*, da den fik premiere i Danmark. Men virkeligheden efterlignede kunsten: Han havde en affære, og ikke med hvem som helst: Efter at have kissemisset med prinsesse Charlotte af Mecklenburg-Schwerin (gift med kronprins Christian d. 8. og mor til Frederik d. 7.) blev han landsforvist fra Danmark.

du Puys datter fortalte senere, at de kun fik det med sig fra København, som de kunne bære: Nemlig faderens violin – og partituret til hans opera Ungdom og galskab. Det var godt, for det sikrede du Puy en stilling som chefdirigent for hoforkestret i Stockholm – og ouverturen har været et fast programpunkt i mange orkestre lige siden. Ouverturen til *Ungdom og galskab* er præcis lige så galant og nydelsessyg som sin komponist. Den smukke obosolo i indledningen

og den livlige musik herefter er fuld af fransk noblesse og energi – et tydeligt nik til du Puys uddannelse i Paris.

Bonusinformation: Det kan godt være, at du Puy havde svært ved at holde nallerne fra damerne. Men han blev en af de vigtigste skikkelser i samtidens svenske musikliv, der indtil nu mest var foregået i adlens private gemakker – og så meldte han sig frivilligt til Livjægerkorpset og blev udnævnt til løjtnant under forsvaret af København mod englænderne i 1807. Ved hans begravelse i Stockholm blev Mozarts rekviem spillet i Sverige for første gang.

Brahms
Dobbeltkoncert for violin og cello, op. 102

Fra spøg og skæmt til liv og død – sådan føles det i hvert fald, når man hører de første toner af Brahms' dobbeltkoncert for violin og cello. Koncerten er Brahms' sidste værk for orkester, og den opstod ud af et venskab – eller rettere sagt, opløsningen af et venskab. Violinisten Joseph Joachim havde været en af Brahms' nærmeste venner og musikalsk sparringspartner gennem hele livet. Der var imidlertid gået skår i venskabet efter Joachims skilsmisse (et meget moderne dilemma), og koncerten var Brahms' forsøg på at reparere venskabet (en knap så moderne løsning; i dag ville man nok forsøge sig med en SMS i stedet for en dobbeltkoncert). Koncerten er således resultatet af forelskelsens bivirkninger.

Clara Schumann – en anden af Brahms' nære venner – kaldte værket for et forsoningsværk, og det virkede i nogen grad efter hensigten, idet Joachim indvilligede i at spille koncerten. Helt begejstret var han dog ikke – om det så skyldtes hans ærlige mening om værket eller sårede følelser er svært at sige.

Når man sætter violinen og celloen sammen får man et "superinstrument" – både i klang (når de spiller sammen) og i ambitus (det vil sige omfang), når violinen starter højt oppe og celloen helt gnidningsløst fortsætter tonerækken nedad. På mange måder er denne instrumentkombination således hver komponists drøm.

Den første sats er – som ofte i solokoncerter – den vægtigste. I anden sats forenes soloinstrumenterne i endnu højere grad end før, når de spiller melodien i oktaver – som et helt nyt musikinstrument med hidtil uhørte klangmuligheder. Efter en kort tøven går musikken videre over i sidste sats, en sigøjnerinspireret sag (Brahms var faktisk i gang med at skrive en samling Sigøjnersange samtidig med denne koncert).

Der er meget, meget svært at forestille sig i dag – men rent faktisk blev koncerten ikke specielt godt modtaget. Joseph Joachim mente, at koncerten ikke hørte til blandt Brahms' mest inspirerede, og så manglede violinstemmen for øvrigt brillans. Clara Schumann var ligeledes barsk i sin dom: "Jeg mener ikke, at denne koncert har nogen fremtid. Intetsteds besidder koncerten den varme og friskhed, som ellers så ofte findes i hans værker." Andre kritikere var endnu mere kradsbørstige, og det fik følger: Brahms var som altid sin egen hårdeste kritiker, og selvom han egentlig havde haft planer om endnu en koncert for samme besætning blev den skrottet efter kritikernes hårde ord (og ja, som moderne lytter med alt for lidt Brahms-musik at vælge imellem er det svært ikke at ønske selvsamme kritikere alskens ulykke af den grund).

Senere har koncerten naturligvis fået den plads på repertoiret, som den fortjener. Ikke mindst fordi vi på afstand måske har fået en lidt større forståelse for Brahms' projekt: I stedet for to virtuose og brillante solostemmer er denne koncert snarere en variant af den symfoniske form – med deraf følgende ligeværdighed mellem solister og orkester. Et ægteskab eller en familie, hvor ingen har mere at skulle have sagt end de andre. Med andre ord: Brahms komponerede rigtig ofte kammermusik, også selvom han havde både solister og et helt orkester at lege med.

Én ting havde kritikerne imidlertid ret i: Det kan være en udfordring at finde to solister, der både kan spille den svære koncert og evner at være kammermusikere samtidig. Det er heldigvis lykkedes os til denne koncert med de to unge musikere Éléonore Darmon og Jonathan Swensen.

"I virkeligheden tænker jeg ikke på det som et "sporskifte", når jeg er solist, kammermusiker eller koncertmester for eksempel," siger den ene af aftenens solister, Éléonore Darmon, der også har været gæstekoncertmester i Aarhus Symfoniorkester. "Selvfølgelig er rollerne lidt forskellige, men jeg ser aldrig en koncert som et værk, hvor solisten bestemmer sin spillestil og tempi hjemmefra, og hvor orkestret kun har en ledsagende rolle. For mig er musikken altid en dialog. Kort sagt tror jeg ikke, der er nogen grænse mellem solistens og kammermusikkens spil."

"Brahms har altid været en af mine yndlingskomponister," fortsætter Éléonore Darmon. "I hans musik kan man udtrykke det, som man ikke kan sige med ord. Det er magisk, når musikernes – både solisternes, dirigentens og solisternes – sjæle indgår i en dialog gennem musikken. Jeg glæder mig meget til en ny oplevelse i selskab med Aarhus Symfoniorkester."

Beethoven
Symfoni nr. 3, op. 55

Den første romantiske symfoni. Sådan er Beethovens 3. symfoni blevet kaldt – og det forstår man godt. Den har stadig alle wienerklassikkens kendetegn: Enkelheden i det melodiske materiale og en nobel påholdenhed i det følelsesmæssige udtryk. Men samtidig udvider den også symfonien på enhver måde – i omfang, form, harmonier og først og fremmest følelsesmæssigt indhold.

Med Eroica-symfonien åbner Beethoven således døren til romantikken. Wienerklassikkens mure er blevet for snævre til det, som Eroica-symfonien rummer: Musik er ikke længere til blot for at underholde; i stedet kan

den udtrykke en hel verden, som komponisten ser den. I Beethovens tilfælde blev musikken skrevet på to sjælssønderrivende erfaringer: Hans fysiske verden var ved at styrte i grus på grund af hans døvhed – og hans ideologiske verden led samme skæbne.

Lad os tage det sidste først, for det er den historie, som alle – takket være symfoniens tilnavn – forbinder med Eroica-symfonien: Symfonien var oprindeligt skrevet på en heftig beundring af Napoleon Bonaparte – en kærlighed, der blev så grumme skuffet. Oprindeligt var Beethoven således en stor beundrer af Napoleon Bonaparte og hans demokratiske og republikanske idealer. Men så gik Napoleon hen og udnævnte sig selv til kejser. "Så er han jo ikke andet end en almindelig dødelig! Nu vil han også træde alle menneskets rettigheder under fode, kun følge sine egne ambitioner; nu vil han betragte sig selv som alle andre overlegen, blive en tyran!" Sådan skulle Beethoven efter sigende have reageret på den nyhed, hvorefter han rev det øverste af forsiden af den tredje symfoni af – der, hvor dedikationen til Napoleon stod. Herefter fik symfonien tilnavnet Eroica – den heroiske. Indsæt selv helt efter eget valg.

Hvis man skal se lidt mere nøjeregnende på de historiske kilder, så holder historien her nok ikke helt vand. I hvert fald har vi stadig partituret, og der er forsiden ikke revet i stykker; den oprindelige dedikation er blot streget ud. Og hvis man for alvor skal ødelægge den gode historie med fakta – ja, så var der vist også noget med en prins, som tilbød at betale Beethoven for værket, hvis det altså blev dedikeret til ham i stedet. Men vi vedgår gerne, at historien med at rive titelbladet i stykker er bedre end den, som de kedelige kilder fortæller.

Den anden vinkel på Eroica-symfonien starter med det, som sidenhen er blevet kendt som Heiligenstadt-testamentet. Beethoven var blevet klar over, at han var ved at miste hørelsen, og nogle måneder inden han begyndte arbejdet på den tredje symfoni skrev han et brev, hvori han beskrev, hvordan høretabet drev ham til selvmordets rand. "Kun min kunst holdt mig tilbage. Det virkede umuligt at forlade verden, inden jeg havde skabt alt det, som var inden i mig," skrev han.

Rigtig mange af Beethovens værker bliver læst gennem det prisme, som Heiligenstadt-testamentet er blevet – også Eroica-symfonien. Brevet blev offentliggjort få måneder efter Beethovens død og er inkluderet i alle biografier om ham. Er Eroica-symfonien et musikalsk udtryk for Beethovens fortvivlelse, hans kamp og hans overvindelse af udfordringerne? Det er i hvert fald ikke nogen utænkelig fortolkning.

Første sats er egentlig blot bygget op omkring en treklangsfigur. Men allerede i dette enkle tema er der dissonanser, der opbygger en harmonisk spænding – og vi mangler fuldstændig den introduktion, som ellers var tradition i wienerklassiken. I stedet kastes vi lige ud i musikken.

Anden sats er en begravelsesmarch. Musikken er alvorlig, vægtig, og omfanget af satsen er betragteligt. Musikken favner hele følelsesspektret, fra begravelsesmarchens sorg til trøsten i satsens lysere steder. Leonard Bernstein mente, at symfoniens to første satser var "måske de to største satser i al symfonisk musik". Den langsomme sats blev spillet ved begravelsen af Felix Mendelssohn og den tyske feltherre Erwin Rommel samt for at mindes de amerikanske præsidenter Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy – samt ved begravelsen af de 11 israelske sportsfolk, der blev dræbt ved OL i 1972.

En af de mest sigende forskelle på klassik og romantik er tredje sats. I klassikken havde vi fine, sjove menuetter, der ikke gjorde en kat fortræd. I romantikken forvandler satsen sig til en scherzo (altså en spøg) – men det er ofte en morsomhed, der viser tænder. Eroica-symfonien kombinerer træk fra begge perioder. Satsen er frydefuld og lyksalig – lys og optimistisk. Fra forrige sats' mørke går vi ind i lyset, og satsen er som et prisme af viljen til at leve og trives på trods.

Sidste sats er en række variationer over et tema. For øvrigt blev denne sats formodentlig skrevet først – og mange af symfoniens temaer stammer fra satsen. Det er også her, at man for alvor kan høre wienerklassiken forvandle sig til romantik – nogle gange i løbet af få fraser. Det var ikke noget, som samtiden nødvendigvis forstod eller satte pris på; satsen blev således kritiseret for ikke at leve op til resten af symfonien. "Denne finale er lang, meget lang; kunstig, meget kunstig; mange af dens dyder er faktisk i nogen grad skjult," lød en samtidig anmeldelse. I klassikkens symfonier var sidste sats en kvik og let lille sag; her er den en vægtig og langvarig serie af variationer og en fuga. Andre mente imidlertid, at vægten i symfonien i denne symfoni lå i sidste sats i stedet for – som hidtil – i første sats.

Sikkert er det, at symfonien er en skelsættende begivenhed i musikhistorien – "a point of no return": Efter at have oplevet Eroicas kompleksitet og ambition var det umuligt at gå tilbage til klassikkens ukomplicerede, retlinjede verdensbillede. Symfonien slutter triumferende, som et løfte: Beethoven vil overvinde sin døvhed, verden vil klare sig uden Napoleon – og musikken vil bevæge sig videre, end nogen musikelsker kunne forestille sig på dette tidspunkt.

Bonusinformation til dem, der godt kan lide at læse anmeldelser: En samtidig skribent kommenterede symfoniens modulationer, overgange og instrumentering således: "En sand (om end ikke ønskværdig) originalitet er ikke svær at opnå." Det er en kompliment af den slags, som man næsten når at takke for, før man indser, hvad den indeholder. Rigtig god koncert.

Hartmut Haenchen DIRIGENT

Hartmut Haenchen er opvokset bag jerntæppet i Østtyskland, men fik alligevel lov til at arbejde i Vesten med orkestre som Berlinerfilharmonikerne og Concertgebouw-orkestret. I 1986 flyttede han til Holland, hvor han blev chefdirigent for Nederlands Philharmonisch Orkest og musikchef på De Nationale Opera, også i Holland. Blandt hans seneste opgaver kan nævnes *Den flyvende hollænder* på Teatro alla Scala i Milano, Strauss' *Daphne og Elektra* samt Wagners *Tannhäuser* på Théâtre du Capitole i Toulouse, *Lohengrin* på Teatro Real i Madrid, *Parsifal* på Det Kongelige Teater i København samt *Salome* og *Tannhäuser* på The Royal Opera House i London.

Opernwelt har kaldt ham for "utvivlsomt en af de store Wagner-dirigenter i dag." Han har medvirket på over 130 indspilninger, blandt andet en indspilning af *Parsifal* fra Bayreuth Festspillene, der er udgivet på Deutsche Grammophon. Han er desuden en flittig forfatter og har skrevet bøger om musik og opførelsespraksis.

Éléonore Darmon VIOLIN

Éléonore Darmon debuterede som 16-årig i Mendelssohns violinkoncert med Nancy Symfoniorkester, og hun fortsatte med at optræde med en række orkestre i Frankrig og i udlandet, herunder Orchestre De Chambre Paul Kuentz, som hun har spillet med over 60 gange som solist.

Selv når hun er solist, handler musik ifølge Éléonore Darmon om deling og gensidighed: "Alt er kammermusik! Uanset om vi er foran orkestret eller i orkestret, spiller med klaver eller som en del af en kvartet, skal violinisten have samme evne til at lytte til de andre musikere," siger Éléonore. Mellem 2013 og 2016 var hun koncertmester for Orchester de l'Alliance i Paris og var også solist i Tjajkovskijs violinkoncert med orkestret.

I 2018 var hun flere gange gange koncertmester i Aarhus Symfoniorkester – og blev modtaget meget positivt af chefdirigent Marc Soustrot: "Brahms-symfonierne gav mig mulighed for at opdage en strålende musiker med et stærkt, beslutsomt temperament. Hendes musik og teknik viste sig at være uundværlig for koncerternes succes."

Jonathan Swensen CELLO

Det danske stortalent Jonathan Swensen vandt førsteprisen i Den Danske Strygerkonkurrence i 2016. Det indbragte ham blandt andet et engagement som solist i Tjajkovskijs *Rokokovariationer* med Aarhus Symfoniorkester i 2019 – en koncert, der blev helt forrygende.

Siden strygerkonkurrencen har han også vundet den meget prestigefyldte internationale cellokonkurrence Aram Khachaturian International Competition i 2018, førsteprisen i den prestigefyldte amerikanske Young Concert Artists International Auditions (også i 2018) – og i 2019 vandt han Windsor International String Competition. Jonathan Swensen er uddannet fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium og studerer i øjeblikket videre på New England Conservatory.

KONCERTBESÆTNING

VIOLIN I
Ian van Rensburg
Cristian Chivu Ivan
Johanna Tolvanen
Tue Lautrup
Hanne Holt Nielsen
Thea Clemson
Todd Cadieux
Katrin Djordjevic Sønnichsen
Matthias von Niessen
Matthias Gahl
Nadia Kornilova
Hayato Ishibashi

VIOLIN II
Sarah Lucy Foldager
Birgitte Bærentzen Pihl
Pernille Jönsson Nüchel
Erik Søndergaard Jensen
Vibeke Lund Nielsen
Peter Clemson
Violina Petrova, kontrakt
Amandus Lind, kontrakt
Sonja Lind, kontrakt

BRATSCH
Luminita Marin
Christine Hagge Larsen
Zane Kalnina
Nikolaj Lind Pedersen
Lars Kvist
Lise Pehrson
Eva Paulin
Atico Razera

CELLO
Eugene Hye-Knudsen
Brian Friisholm
Jens Lund Madsen
Ananna Lützhøft
Chiao-Hui Hwang
Fang-Yu Liang

KONTRABAS
David McIlfatrick
Christian Jørgensen
Frank Christensen
Poul Erik Jørgensen
Marike Grütner, kontrakt

FLØJTE
Lena Kildahl Larsen
Toril Vik Kjøller
Judith Wehrle

OBO
Gaëtan Schwab, kontrakt
Lisa Anna Gross

KLARINET
Mathias Vik Kjøller
Kristian Flagstad

FAGOT
Eric Beselin
Magnus Karlsen, kontrakt

HORN
Flemming Aksnes
Lisa Maria Cooper
Jari Kamsula
Klaus Gottlieb
Jack Pilcher May, kontrakt

TROMPET
Kim Hansen
Anders Kildahl Larsen
Martin Schuster

PAUKER
Nikolai Petersen

SYMFOBUSINESS

et unikt partnerskab
på tværs af symfoni,
udvikling & erhverv

SymfoBusiness er et kulturfremmende værdi-partnerskab og et direktørnetværk — samt et berigende oplevelsestilbud for alle ansatte i de virksomheder, som samarbejder med Aarhus Symfoniorkester.

Ved at tegne et årligt medlemskab og blive enten Platin- eller Sølvpartner støtter man direkte orkestrets vision, der byder på radikale nye måder at præsentere klassisk musik på, fortælle orkestrets historie, og inddrage publikum i interaktive og medrivende koncertformer.

Som *SymfoBusiness*-partner er man derudover garanteret et skræddersyet koncertforløb med indlagte middage, rejse og eventuelt optræden i virksomheden, der tager medlemmerne helt ind i musikken — og bagom den.

Det er et forløb, der til fulde udnytter orkestrets professionelle kompetencer for sammenspil, organisering og inspiration — både som det kommer til udtryk i arbejdet på scenen og i alt det, der foregår før publikum lytter med.

Interesserede virksomheder og ledere kan kontakte Administrations- og sponsorchef Thorkild Andreasen:

thorand@aarhus.dk • 41 85 68 51

SYMFOBUSINESS SÆRLIGE GIVERE 2022

SALLING·FONDENE
KØBMAND HERMAN SALLINGS FOND

STIBOFONDEN

Per og Lise Aarsleff Fond

SYMFOBUSINESS PLATINPARTNERE 2022

vola

JKS
Moving your potential

schouw+co

KAUFMANN
SINCE 1908

Bjerres Bureau ApS

SYMFOBUSINESS SØLVPARTNERE 2022

Danske Bank

BRAHMS' DOBBELTKONCERT
– ET FORSONINGSVÆRK...

Brahms' dobbeltkoncert for violin og cello blev komponeret til violinisten Joseph Joachim, som et tilbud om forsoning mellem de to efter en uskøn retssag.

Læs Peer Kjær Andersens artikel om Brahms og dobbeltkoncerten på vores hjemmeside under "Baggrundshistorier".

AARHUSSYMFONI.DK

God fornøjelse!

Bare koncentrer dig om musikken

Bagefter skal vi nok opdatere dig med de vigtigste nyheder

Jyllands-Posten

MUSIKHUSET

Aarhus Kammer-musikfestival

16. - 18. september

Sommer-fugledalen

Ellen Hillingsøe & Musica Ficta
28. september

De Fire Årstider

Karl Aage Rasmussen & Concerto Copenhagen
8. oktober

Ray Chen & The Knights

Beethoven, Jánacek, Jacobsen & Klyne
29. oktober

Joshua Bell & Academy of St.Martin in the Fields

Schumann & Paganini
19. januar

Cosi fan Tutte

Den Kongelige Opera med Aalborg Symfoniorkester
1. april

→ *musikhuset.dk*